

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 10Co/125/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112219433  
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:1112219433.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX. Z. XXXX, bytom B. - Q. F., L. C. XXXX/XX, proti žalovanej: V. F., nar. XX. F. XXXX, bytom X. XX, o určenie neexistencie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. marca 2013 č. k. 9C/2/2012 - 75 takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom (v ktorého úvodnej časti bolo v rozpore s úvodnou časťou jeho odôvodnenia za predmet konania označené „zrušenie vlastníctva k nehnuteľnostiam“ - pozn. odvolacieho súdu) súd prvého stupňa zamietol žalobu (ktorou sa po spresnení žalobného návrhu žalobkyňa domáhala určenia, že žalovaná nie je vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území C., zapísaných na listoch vlastníctva č. XXX a XXX pre takéto katastrálne územie a bližšie označených v žalobe, ďalej tiež len „sporné nehnuteľnosti“) a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Toto rozhodnutie odôvodnil vo veci samej právne ust. § 80 písm. c/ O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 132 ods. 1 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 34 ods. 1 a 2 bližšie neidentifikovaného katastrálneho zákona (ktorým mal byť podľa všetkého zákon č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazom na § 485 O. z., vecne potom prakticky názorom o neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení. Za situácie, v ktorej obom účastníckam konania (a inak tiež ďalším osobám) prislúchalo postavenie dedičiek po T. O., zomr. XX. F. XXXX, len žalovaná však v konaní o dedičstve nadobudla sporné nehnuteľnosti (bez povinnosti výplaty spoludedičom) a žalobkyňa popierala, žeby žalovanú splnomocnila na svoje zastupovanie v konaní o dedičstve, mal (súd prvého stupňa) za to, že žalobkyni nemohla pomôcť (rozumej jej právne postavenie zlepšiť) žaloba o určenie neexistencie vlastníckeho práva žalovanej k sporným nehnuteľnostiam, ak úmyslom tu bolo dostať nehnuteľnosti (resp. spoluvlastnícky či dedičský podiel na nich) do vlastníctva žalobkyne a požadované rozhodnutie by nezabezpečilo cielené znovuprejednanie dedičstva za jej účasti, pretože tu nešlo o žiaden prípad povinnosti správy katastra vykonať zmenu aktuálne existujúceho zápisu. Principiálne by síce prostriedkom ochrany žalobkyne (v postavení oprávnenej dedičky) bola špecifická žaloba proti nepravému dedičovi o vydanie majetku z dedičstva, tá však v tejto veci podľa názoru súdu prvého stupňa neprichádzala do úvahy pre zúčastnenie sa žalobkyne konania o dedičstve (hoc aj za stavu jej zastúpenia žalovanou, ktoré sa práve spochybňuje). S okolnosťou prevzatia osvedčenia o dedičstve žalovanou (aj za žalobkyňu) sa súd prvého stupňa vyporiadal len tak, že v prípade verifikácie skutočnosti neudelenia žalobkyňou plnomocenstva žalovanej by takéto doručenie nebolo riadnym (v tomto prípade však bez uvedenia, ako by takáto situácia mala byť riešená) a napokon na podporu názoru o nedôvodnosti žaloby bolo doplnené, že určovacie žaloby majú len preventívny charakter, pričom v tomto prípade došlo už k porušeniu práva (kde sa však súd prvého stupňa vyhol poskytnutiu zrozumiteľného vysvetlenia, o aké právo tu malo ísť a i návodu, ako by podľa neho žalobkyňa mohla

v záujme ochrany svojich práv postupovať). Rozhodnutie o trovách konania bolo potom odôvodnené právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovanej, ktorá ale náhradu trov konania nepožadovala.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa, navrhujúca zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala predovšetkým nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, odvolávajúc sa pritom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (konkrétne rozsudok zo 6. decembra 2012 sp. zn. 5 Cdo 31/2011), podľa ktorej na naliehavý právny záujem na požadovanom určení treba usudzovať aj vtedy, ak určovacia žaloba vytvorí pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu napriek tomu, že je tu možná tiež iná žaloba. Podľa žalobkyne tak požadované určenie (resp. i určenie, že sporné nehnuteľnosti sú /boli/ ku dňu smrti poručiťky predmetom dedenia po nej) je spôsobilým prostriedkom nápravy stavu, pri ktorom je nevyhnutným vyporiadanie sa s platnosťou (resp. neplatnosťou) osvedčenia o dedičstve a rozsudok vyhovujúci žalobe podľa nej spôsobilým podkladom vyznačenia zmeny zápisu v katastri nehnuteľností je, pričom súd prvého stupňa neposkytnutím účastníčkam aj poučenia, ako sa mu na základe tvrdených a preukazovaných skutočností javí právne posúdenie veci (§ 100 ods. 1 O. s. p.) vytvoril tiež stav nemožnosti spravodlivého usporiadania veci.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 aj ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec (pretože tu rozhodnutie vo veci samej bolo napadnuté ako celok a rozhodnutie o trovách konania malo povahu takého rozhodnutia, ktoré bolo na rozhodnutí vo veci samej závislým) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, keď tu síce šlo (aj) o vec samu, na druhej strane však nie aj o potrebu prejednania tejto konkrétnej veci na pojednávaní, nakoľko takýto postup by bol opodstatneným len v prípade úvah o možnosti skončenia konania (na odvolacom súde) aspoň vo veci samej (rozsudkom prinajmenšom v takejto časti potvrdzujúcim alebo zmeňujúcim napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa) a o taký prípad tu ako v dôsledku nedostatkov vytknutých odvolaním, tak i pre ďalšie pomerne závažné procesné a právne pochybenia súdu prvého stupňa nešlo (a ísť nemohlo).

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 22 ods. 2 O. z. zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

Podľa § 482 ods. 1 O. z. ak je viac dedičov, vyporiadajú sa na súde medzi sebou o dedičstve dohodou a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu ak dohoda neodporuje zákonu alebo dobrým mravom, súd ju schváli.

Podľa § 34 ods. 1 vety prvej katastrálneho zákona práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1, ktoré vznikli, zmenili sa alebo zanikli zo zákona, rozhodnutím štátneho orgánu, príklepom licitátora na verejnej dražbe, vydržaním, prírastkom a spracovaním, práva k nehnuteľnostiam osvedčené notárom, ako aj práva k nehnuteľnostiam vyplývajúce z nájomných zmlúv, zo zmlúv o prevode správy majetku štátu alebo z iných skutočností svedčiacich o zverení správy majetku obce alebo správy majetku vyššieho územného celku sa do katastra zapisujú záznamom, a to na základe verejných listín a iných listín a podľa odseku 2 tohto paragrafu i zákona ak súd rozhodol o neplatnosti právneho úkonu alebo neplatnosti dobrovoľnej dražby, okresný úrad vyznačí stav pred týmto právnym úkonom alebo pred dobrovoľnou dražbou; to platí aj vtedy, ak právo k nehnuteľnosti bolo dotknuté ďalšou právnou zmenou a ak je rozhodnutie súdu záväzné pre osoby, ktorých sa táto právna zmena týka.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v prvom z vyššie citovaných ustanovení (tvoriacom súčasť základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky) a inak aj ďalšia vada podľa písmena g/ rovnakého ustanovenia (spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva garantovaného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37, z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010 a z 25. apríla 2013 sp. zn. 10Co/20/2012, prvé a tretie z nich vo veciach Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a 29C/164/1996, druhé potom vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (v tzv. sporovom konaní žalobca, v tejto súv. por. i § 79 ods. 1 a § 90 O. s. p.) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s ním formulovanými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery (najčastejšie i bez špecifikácie dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvodené, pričom však formálna prítomnosť dôkazov tu nemusí na výskyte diskutovanej vady nič zmeniť). Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) - v rámci využitia prípadných riadnych alebo tiež mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným takýmto ustanovením.

Podľa názoru odvolacieho súdu potom práve opísanou vadou bol postihnutý i napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci, z odôvodnenia ktorého navyše možno poznať, že sa tak stalo tiež pre nesprávne (nie dostatočne úplné) právne posúdenie veci.

Súd prvého stupňa totiž okrem pomerne všeobecného výkladu problematiky naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a analýzy ním použitých ustanovení právnych predpisov predovšetkým v prípade úvahy, že žaloba zvolená žalobkyňou (sledujúca tzv. negatívne určenie - toho, že žalovaná nie je vlastníčkou sporných nehnuteľností) nie je spôsobilá odstrániť stav právnej neistoty zostal obrazne na polceste, keď zjavne uvedomujúc si nemožnosť žaloby formulovanej pozitívne (nakolko požiadavkou na priame určenie vlastníckeho práva žalobkyne, resp. jej práva spoluvlastníctva by sa tu obchádzalo konanie o dedičstve, majúce takúto otázku riešiť) neposkytol žiadne riešenie nastoleného problému (takže tu odvolávajúcej sa žalobkyňi ani nebolo možné nedať za pravdu v tom, že napadnutý rozsudok vec spravodlivo - presnejšie by sa patrilo použiť výraz vôbec - nerieši). Paradoxom tu pritom bolo, že cestou k ochrane práv žalobkyne nemohla byť inak štandardná žaloba o určenie, že vlastníčkou sporných nehnuteľností bola k času svojej smrti právna predchodkyňa účastníčok (resp. právne kompromisná alternatíva k takejto požiadavke predstavovaná určením, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiiteľke), nakolko jadrom sporu medzi účastníčkami nebolo toto, ale to, či za udržateľný možno považovať spôsob vyporiadania dedičstva ustálený už vydaným osvedčením o dedičstve, majúcim za riadneho chodu vecí konanie o dedičstve skončiť. V takejto situácii (a za stavu dosiaľ ničím nepreukázanej ochoty súdu v konaní o dedičstve po T. O. pokračovať, či prinajmenšom trvať

na takom doručení osvedčenia o dedičstve dedičom odchylným od žalovanej, ktoré by neodporovalo zákonnému príkazu z taktiež už vyššie citovaného ustanovenia § 22 ods. 2 O. z. a ktoré by umožnilo žalobkyni, resp. i inému z dedičov požiadať - postupom podľa § 175zca ods. 4 O. s. p. bez rizika nazerania na žiadosť ako oneskorenú - o pokračovanie v konaní o dedičstve) tak žalobkyňa ani nemala inú možnosť, ako prinútiť súd konajúci o dedičstve (resp. notárku) zaoberať sa vecou, ako docieľiť určenie, že žalovaná nie je (dosiaľ sa platne nestala) vlastníčkou sporných nehnuteľností.

Ak totiž jedným zo zákonných obmedzení pri tvorbe právneho vzťahu zo zastúpenia je, že zastupovať nemôže ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného, príkaz z ustanovenia § 22 ods. 2 O. z. predstavuje logickú prekážku toho, aby dediča zastupovala iná osoba v rovnakom postavení (ďalší dedič). Už možnosť usilovania dedičom o čo najväčší podiel z dedičstva i za cenu porušenia legitímneho očakávania ostatných dedičov (resp. aj len jedného z nich) na rozdelenie vykazujúce znaky spravodlivého usporiadania a takto tiež s rizikom uzavretia „zástupcom“ takej dedičskej dohody, v dôsledku ktorej má celé dedičstvo nadobudnúť len on a navyše bez povinnosti výplaty „ustupujúcich“ spoludedičov (o aký doslova modelový prípad malo ísť aj v prejednávanej veci) vylučuje, aby vzťah zastúpenia jedného dediča iným šlo akceptovať (so všetkými z toho plynúcimi dôsledkami na poli tzv. hmotného i procesného práva, teda ako s neplatnosťou prípadnej dedičskej dohody majúcej podklad v plnomocenstve odporujúcom zákonu a teda aj jej neschváliteľnosťou súdom podľa § 482 ods. 2 O. z. a contrario, tak i s nemožnosťou nazerania na prípadné zastupovanie a i doručovanie písomností „zástupcovi“ v opisovanom postavení ako na také, ktoré vyvolá zamýšľané právne účinky).

Prekážkou v usudzovaní na prípustnosť tiež negatívnej určovacej žaloby a zároveň tiež na „záznamuschopnosť“ rozsudku, ktorým by bolo takejto žalobe vyhovené, pritom nemohol byť do istej miery mechanický výklad ustanovení § 34 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona prinášajú súdom prvého stupňa. Ani prípadná požiadavka na určenie existencie vlastníckeho práva žalobcu, opieraná o nadobudnutie takéhoto práva jedným zo spôsobov zmieňovaných v prvom z takýchto ustanovení a to vydržaním (rozumej dostatočne dlhý čas trvajúcim výkonom práva držaného oprávnené, teda za podmienky dobromyseľnosti držiteľa so zreteľom na všetky okolnosti, že mu právo patrí, v tejto súv. por. i § 130 a § 134 ods. 1 O. z.), totiž nemá charakter práva vznikajúceho, meneného či zanikajúceho až rozhodnutím súdu (spravidla nevyhnutným na to, aby v katastri došlo k vyznačeniu vlastníka majúceho nahradiť pôvodnú osobu figurujúcu v takomto postavení), pretože sa tu rozhodnutím súdu (ako jednou z verejných listín nepochybne spôsobilých na vyznačenie zmeny zápisu v katastri záznamom) len deklaruje stav, ktorý nastal už v minulosti a takto nemôže jestvovať ani žiaden logický argument na podporu tvrdenia, žeby toto nemalo rovnako platiť i vtedy, ak sa určovacou žalobou sleduje zosúladenie právneho a faktického evidenčného stavu, čiže odstránenie zápisu nasvedčujúceho právu niekoho, kto na to má buď pochybný alebo dokonca i nemá žiaden relevantný podklad. Podobne výslovné zakotvenie povinnosti katastrálnych orgánov obnoviť nimi evidovaný stav v prípadoch vymenovaných v ust. § 34 ods. 2 katastrálneho zákona nemožno chápať tak, že v prípade iných rozhodnutí alebo situácií než tých predpokladaných takýmto ustanovením tu diskutovaná povinnosť nie je. V tomto prípade totiž rozhodujúcim musí byť (a prevahu na doslovným jazykovým výkladom musí získať) logický a systematický výklad úpravy majúcej sa tu použiť, pričom tie prikazujú ustanovenie § 34 ods. 2 katastrálneho zákona (inak neformulované práve najprecíznejšie a najšľastnejšie) vykladať len ako doplnenie odseku 1 paragrafu aj zákona, o ktorom je tu reč a tiež už súdom prvého stupňa použitého ust. § 80 písm. c/ O. s. p., teda tak, že (i za pomoci právneho argumentu „a minori ad maius“, čiže od menšieho k väčšiemu) ak je tu povinnosť katastrálneho orgánu obnoviť evidenčný stav predchádzajúci zápisu, ktorého správnosť bola vyvrátená, už v prípadoch procesným právom výslovné nepredpokladaných rozhodnutí súdov o neplatnosti právnych úkonov či dokonca iných právnych skutočností (resp. procesov zakladajúcich dôvod zmeny zápisov v katastri), rovnaká povinnosť tu nemôže nebyť vtedy, ak žaloba (a aj na jej základe vydaný rozsudok) presne korešponduje s tým, ako medze toho, čoho sa určovacími žalobami možno domáhať, vymedzuje procesné právo (čím tu treba rozumieť povinnosť katastrálnych orgánov postarať sa o obnovenie skorších zápisov v katastri aj vtedy, ak tieto sú nezlučiteľnými s obsahom takého rozhodnutia súdu, ktorým sa rozhoduje o existencii ale aj neexistencii určitého práva alebo toho, či tu určitý právny vzťah je alebo naopak nie je).

I záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalobkyňou zvolená žaloba nemá opodstatnenie preto, že v tomto prípade malo dôjsť (už) k porušeniu práva a nie (ešte len) k jeho ohrozeniu (kde inak ide o záver založený na názore ustálenej väčšinovej rozhodovacej praxe súdov v príslušnej oblasti, vyjadriteľnom i tak, že určovacia žaloba je prostriedkom preventívnej ochrany práva a naopak nápravu

stavu vzniknutého porušením práva, čiže reparáciu je zásadne schopná zjednať už len žaloba o plnenie), by bol obhájiteľným len vtedy, ak by súd prvého stupňa dokázal žalobkyni aspoň naznačiť, akým spôsobom má v prípade správnosti záveru o neprípustnosti určovacej žaloby postupovať. Ani to sa však nestalo.

Odvolaciemu súdu tak neostávalo iné, než v záujme riadneho vyporiadania sa s problémom urobeným predmetom konania a i prinavrátenia účastníckam konania práva na objektívne presvedčivé zdôvodnenie spôsobu rozhodnutia v prvom stupni napadnutý rozsudok (ako celok) podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a čiastočne i h/ O. s. p. zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, v potrebnom rozsahu doplniť dokazovanie (kde inak žalobkyňou navrhnuté dokazovanie výsluchom ďalších dedičov v postavení obdobnom tomu jej rozhodne nie je bez významu, pretože sa ním má /o. i./ preukázať konanie žalovanej na ujmu viacerých osôb, ktorých zastupovanie s prihliadnutím k vyššie podaným záverom neprichádzalo do úvahy), podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť výsledky celého konania a až potom prípadne opätovne rozhodnúť o veci (pokiaľ nedôjde k takým postupom v konaní o dedičstve dosiaľ formálne vedenom ako skončenom, pre ktoré by sa žaloba v prejednávanej veci mohla javiť už nepotrebná, resp. by tu bol iný dôvod, pre ktorý by konanie v prejednávanej veci už nemalo pokračovať) aj o trovách konania (vrátane trov tohto odvolacieho konania - tu por. i § 224 ods. 3 O. s. p.), čomu by pre vrátenie veci na pomyselné ihrisko súdu prvého stupňa malo predchádzať i vyporiadanie sa s otázkou oslobodenia žalobkyne od súdnych poplatkov (uplatneného žiadosťou z 22. mája 2013 podanou ešte v lehote na odvolanie proti uzneseniu vyrubujúcemu odvolateľke poplatkovú povinnosť za odvolanie, z ktorého dôvodu tak bude nutné si vyriešiť i problém možnosti pretrvania uznesenia o súdnom poplatku). Samozrejmosťou pritom bude nový rozsudok na rozdiel od toho zrušovaného týmto uznesením aj odôvodniť v súlade s požiadavkami kladenými na rozsudok ustanoveniami § 157 ods. 2 a 3 O. s. p.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

#### **Poučenie:**

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.